

ke studenten aan de vu lange tijd was tegengewerkt, onder anderen door hoogleraren als D. P. D. Fabius en H. H. Kuyper, en pas in de jaren dertig op gang was gekomen. Na de oorlog was de situatie echter snel veranderd en was het aantal vrouwelijke studenten sterk toegenomen. En nu, vijftien jaar later, vroeg niemand zich meer af of meisjes wel studeren mochten: 'De strijd om te mogen studeren is voorbij. (...) Alles is genormaliseerd en het strijddkarakter is verdwenen.'

Anders dan haar voorgangster in 1949, die gesproken had van de 'eigen geaardheid' van de vrouw, legde mevrouw Van der Veen in haar referaat de nadruk op de gelijkwaardige samenwerking van mannen en vrouwen: 'Wat zal het prachtig zijn als man en vrouw samen in de wetenschap, in de studie, in de praktijk van het leven, in de politiek, het maximum van hun kennis en van hun eigen wezen weten te verenigen, zodat het resultaat niet meer alleen mannelijk of vrouwelijk, maar echt menselijk zal zijn.' Uit de reactie van de vergadering bleek dat het referaat met grote instemming beluisterd was. Het moderamen van Vrouwen vu-Hulp zorgde er zelfs voor dat het een half jaar later integraal in *Helpende Handen* werd gepubliceerd.